

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felolvasó szerkesztő:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társai, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutóbbiakban árban közlünk.

A cserbenhagyott.

Sárospatak, jun. 30.

A „Zempléni Ujság” ezzel a jelzővel vélt szégyenpírt kelteni arczomom, amiért a főispáni bucsuzatát alkalmával a hazug tömjénezés kódéba tisztító légáramot bocsátottam. Megtagadtam Molnár István 19 éves főispáni működésétől a vármegyei előismerést és annak jegyzőkönyvi megőrkítését.

Mily szörnyű tapintatlanság, mily iszonyu botlás, bűn és meggondolatlanság volt az! Molnár Pityu bátyámnak, kedves öregünk, jó ezimboránk, a régi honvéd, a jó hazafi, a buzgó adminisztrátor ellen, aki ennyi meg ennyi üdvös dolgot cselekedett és az egész vármegyét egy összetartó, együttérző családi kötelékbe tudta összekapcsolni, ily durván kiröhoanni s ürömsöppeket vegyíteni a bucsu pohárba, melyet egy egész vármegye 19 évi szolgálata után meghatottsággal nyujt feléje!

Nem tagadom, sajgott a szívem a fájdalomtól, mikor bizottsági tagtársaim igen sokan ily szülőkörű itélettel bírálták cine lépésemet. De nem en-magamért sajgott! Égetően sajgott az, fajom szeretete miatt, — azon pusztulás látásra, melyet ennek a szolgásgot nem tűrő, önéretes, lovagias és ezért szembe is szökímondó, nyílt jellemű magyar fajnak ezen kiváló lelki és jellembeli erőnyeinek, a legközelebbi évtizedek »puhitó rendszere» okozott.

A közerkölcöskönek az a deladen-ciaja átárad már társadalmi együttélé-sünk összes viszonylataira. Boldogsá-gunkat nem az igazság eszményében, a szeretetben, a jó cselekedetekben, a hitben, a lelket megnyugtató vallásos érzésben keressük többé. Az elpuhítási rendszer porölyén agyongyötört em-beri léleknek immár csak az »élet« joga van meghagyva, még pedig azon or-mzákban, melyeket neki kegyelemből nyujtanak. Nincs jó barát, rokon, hit-ves, elvű bajtárs, talán testvér sincs már. Az önzetlenségnek szálai elszakadnak, melyek a rokon érzelmeiket egykor szilárdan fűték egybe. Most

érzelmi dolgokkal foglalkozni feles-leges, döröszög. Mert hiszen először meg kell élni s azután lehet szeretni, hinni, eszmények iránt lelkesedni. A létfelté-tel eszközeinek megszerzésére törek-szik mindenki. S miután azok, csak az ember legszentebb jogainak megalku-vása árán vehetők meg, a szó és vé-leményszabadság, a fajszeretet, a ha-zafiasság, a honfűi kegyelet, az alkot-mányos életben való hűség és ragas-zkodás és általában a léleknek minden nemes megnyilatkozása, piaci árucikké változott, azok javára, kik a megélhe-tésnek eszközeit s főleg a pénzű birjak és szolgálatni képesek.

Amíg életigényeink egyszerűek vol-tak, nem birta megtörni, nem birta ál-landó szolgásgba hajtani a nemes fajt semmi erőszak. Lángoló honszeretet, vitézsége és aldozatikészsége többszö-rös erők ellen is tudott diadalm-skodni. Ugyde az életigények nyitott résén befeszkelődött ármány szegény-nyé tette a nemzetet s a hatalom pa-rancsa alá hajtotta. És kenyeret koldul-nak ma már azok a sovány karok, melyek egykor acél izmaikkal kardot forgattak és nemzetentartó és hon-mot munkát végeztek.

Ebben a számandó helyzetben ta-lálta a nemzetet a Bánfű-korszak. — Egy vérünkbeli való vér vállalkozott az ármány szolgálatában a nemzet alkotmányos szabadságának, sőt állami létének eltörlésére.

A kiéhezettett társadalom elé tar-totta az anyagi javak és lelki gyönyö-rök bőség szaruját. Mint éjjeli lepkék a világító mécsre, akképen röpködtek arra az anyagi szükség, a hűség, a di-vat lovagjai, nem törődve vele, hogy rohanásukban erőikéles pusztulásnak néznek elébe. A husos fazekak kari-maja mihamar betelt dözsölőkkel s a jól lakott gyomor göggel nézett vissza a szenvedő társakra.

Ez volt az a rendszer, amely hazug-sággal változtatta azokat a nagy jel-zavakat, melyek kivivásáért az elmúlt évszázadokban az egész emberiség any-nyi vért ontott. És aki amaz emberi

jogok kivivását a magyar nemzet ré-szére oly dicősöszegesen végrehajtotta: Kossuth Lajos apánk temetése elől az az ember, ennek a rendszernek a ve-zére szökött meg. Ez az ember volt az, aki más kézzel fogott hozzá mind-azon erények kiirtására, melyek ezt a nemzetet egy évezreden át fentartot-ták. A formai alkotmányosság leple alatt a legrutább zsarnökság orgája dult. Pénzen vette meg sorra a hir-lapokat, a nyilvános ellenörzés orga-numait, pénzen és jövedelmező állásokra emelve hallgattatta el közéletünk egyes szerepvivó tekintélyeit. A közszolgálat kelléke nem a tudis, szorgalom, arra valóság voltak, de ennek a kárhoza-tos pusztító rendszernek az érdekében bekövetelt eredmények. Azok ellen a kevesek ellen pedig, kiknek jellemereje ellent tudott állani a kísértésnek, a leg-oesmnyabb akna munka indult meg, köztársadalmi és család életének egész vonalán. Spekuláció tárgyává tette az emberi gyöngöségeket, nemzete meg-rontására. Grófi, bárói és nemesi ran-gokat osztogatott, korántsem érde-mekért, de pénzért, hogy ezzel meg-vásárolja a magyar állampolgárok za-badvalásztói jogát. S ahol a veszte-getés sem használt, a szuronyok hatal-mával lépett közbe eme legszentebb alkotmányos jognak elrablására. Meg-áldoztatta a nagy pénzintézeteket, ipari vállalatokat, egyháznagyokat úgy ide bent az országban, de főleg Ausztriá-ban, hogy pénzen szerzett többséggel tovább is gazdasági függésben, gyar-mati helyzetben tartsa ezt a koldus-botra jutott országot. És midőn mind-ezt végrehajtotta, épen azon volt, hogy törvénybe íktatott és királyi esküvel szentesített alkotmányunkon üssön helyrehozhatlan csorbát. És a megvá-sárolt többség, a bérenhad még akkor is oldala mellett állott és csak az or-zszágok a függetlenségi és 48-as párt kitartó és kétségbeesett küzdelme által felébresztett közhangulata mentette meg azt egy alkotmány esztől.

Bekövetkezett azután a szabadulás órája. Közéletünk jelesei közül többen

a politikai élet ezen bűzhödöt levegőjé-ben megmaradni nem tudván, szétrob-bantották ezt a jogtípró rendszert és beállott a »jog, törvény és igazság« jelszava alatt az új éra.

Azoknak, akik azt a rendszert hi-ven, odaadással és sikeresen szolgál-tak, menniök kellett. Ezek közé tar-tozott Molnár István főispán is. Elme-nesztetett tehát, hogy helyt adjon a jogtípró vezérkar egyik kiválasztott emberének. És a kegyvesztettség első híre ingoványvá változott lábai alatt a talaj. Legelsőben leghívebb embe-rei menekültek arról, kik védszárnyai alatt iznosodtak tényezőkké. Én az el-entábor közkatónája bizonyosodtam meg az elsőik között arról a fordulat-ról. A régi elburkolt zárkózottság he-lyébe feszélyezetlen nyíltság és közle-kénység lépett, persze, a távozandó hátrányára. És lassanként nekem kel-lett átvállalom a védelem szerepkörét. Most is úgy érzem, hogy Molnár Ist-vánnak, mint embernek s mint a vár-megyei és közgazdasági érdekek szolgálatában buzgólkodott tisztviselőnek igazabb előismerő hang és érzéssel senki sem mondhatott volna bucsu intést cse-kélyességemért.

Ugyde felfogásom szerint nagy kü-lönbség van egyrészt az egyén, mint köztisztviselő elvont cselekedeteinek és másrészt mint főispáni dignitari-us a közéletet irányító szereplésének meg-bíralása között. Más megítélés alá esik ez a bucsu hang, melyet a kitűnő ga-vallérnak, a kedves házi gazdának, a jó barátoknak egyéni érzelmeink beha-tása folytán nyujtanak, mint az, melyet a törvényes formák mellett alakított politikai testületben, választóink meg-bízatosának alapján a közdolgok és vi-szonyok megítélésénél alkalmazni za-bad. A vármegye jegyzőkönyve nem állmos könyv vagy ócska kalendá-rum, hova, ha úgy tetszik, élményein-keket emlékezet okáért bejegyezzük. Az egy történelmi okmány, amelyből a későbbi századokban korrajzokat merit a történet írója.

És midőn azt olvassa, hogy Molnár

TÁRCA.

A troubadur.

A „Felsőmagyarországi Hírlap” eredeti tárcája.
Írta: Németh Pál.

I.

Messze, messze, tul a tengeren,
A napfényes, forró keleten
Élt egy király. Gazdag, hatalmas!
Hét ország volt a birtoka,
Kastélyában százhusz szoba.
Hatalmas volt: hiszen ő birta régtől
A legszebbet a gyémántok kövéből,
De legfőbb kincse, drágasága
Volt — a lánya!

És jöttek hozzá hősök, vitézek,
A csatában, hadban mind merészek;
Itt: nála: gyávák, szótlanok;
Nem hallható sosem szavok.
S ki azzalott nem félt haláltól:
Itt: reszeltett a mosolyától,
S ki bátran rohant a hadsorokba:
Itt: félve csuszott lenn a porbá,
Kinek hatalma nyulott messzeségre,
Lerakta kincsét mind elébe,
Ha a távol utazója közönynyel jött:
Ment: — igézzé!
Ó volt a szépek legszebb szépe!
Gyönyörűségecs álmodás,

Elbűvölő tünemény...
S korona volt a fején.

Ki tiltja meg a troubadurnak,
Hogyha a lantját pengeti:
Ne dalja azt, mit szíve érez:
Tagadja meg?! Nevesse ki?!
Ki tiltja meg a fiú, milének,
Hogy ne zengjen éneket.
Ha őt magasztos dalra kelti
Fenséges, édes éreztet?!
Ki tilthatja meg azt Agiznak,
Hogy ne pengesse hurjait,
Melyeken egy királyleánynak
Dalolja vágyát, álmait!
Órult remények! Kába álmok!
Mik nem teljesednek soha,
Mégis róluk zeneg örökké
Az álmok dőre dalnokai!

II.

Abdul szultánnak udvarába
Egybegyűlt a távol vidéknek
Ékes virága: — ifjusága!
Jöttek királyok, fejedelmek,
Számá sem volt a herezegeknek,
A kik nyugatról jöttek el:
Elynyerni a szép Maha kezét,
A szépek szépeit!

És mindegyiknek voltak ősei.
Hódítók voltak ősapáik,
Jártasak hadban, csatározásban,

Közzájón járt kalandozásik,
Mindegyiknek volt címe, rangja
Vidékekre terjedt hatalma;
Mindegyik deli, bator, erős,
Mindegyike — hős!
Mindegyiknek volt nagy híre,
De egyiknek sem volt, — szíve.

És a szép Maha bus, elkomorult,
Arca: a szép arcz — hóféhé;
Nem is figyel az udvarlókra
Pedig mindegyik zajog, beszél.
A temen édes illat arad át,
Szél behozza

A távol parlag édes illatát.
Egyszerre egy igénytelen,
Kopott ruhába öltözött
Alak áll meg a hódolók között.
»Ki vagy...?» Honnan jösz...? kérdi
száz ajak

»Fejeden mily korona ragyog...?»
A választ várják: »Dalnok vagyok...!»
Dalnok...?! Lett erre hahota
Rengett mind a százhusz szoba...!
Még a szolgáhad is kacagott,
Kacagta azt a dalnokot...!
»Hallgassátok dalom... Egyetlen
egyet,
S ha akkor is küldtök... küldnek...
megyek...»
Mahára néznek: komoly, nem nevet.
S ő énekebe kezd. Régi a nóta.

Régi a dallam,
Régi meséjű,
De halhatatlan!

Mikor elhangzik a dal
S a dalnak hangjaival,
Elül a láрма, a nevetés:
A troubadur szól, hangja merész:
»Maha! Szeretlek! Téged, nem ko-
ronádat,
Dobd el, kövess, hagyj itt palotádat
S én érte szívét adok,
Többet nem adhatok,
Csak dalnok vagyok...!»

És erre a szörnyű, örült beszédre
Száz jatagan emelkedik Agiz fejére,
Ki ott áll néma daczsal, hangtalan,
S Mahára néz mély tekintetével
Szeme egybevág az ő szemével:
Maha Agizra omlik... Védi...
[Mentve van!]
Késő! A kardok mind le csapnak
S ők együtt halnak meg némán...
boldogan!

Mit itt leirtam az mese:
Bohém poéta álma, éneke,
De sohasem léssen valóság,
Mert a »ma«
Nem a mesék kora!

István érdemeit az indítványozó „arany betűkkel” kéri a megye történetébe beiktatni és azt a közgyűlés lelkesedéssel vezetteti be jegyzőkönyvébe, a kormányt fogja hibáztatni, hogy ezt a távozásban is babérokkal ékesített férfit érdemtellenül szorította le köztevékenységének színteréről.

S bizonyára ha a bucsuzató szónok azt a beszédét mondta volna el a vármegye közgyűlésén, melyet a bucsu banketten Meczer Gyula elmondott, hogy azon nagy tevékenységi ügy körében, s felfogások, célok és befolyások különböző fokozataiban a véges ember tévedéseket is követhet el s éppen ezért politikai pártmunkák különféle sége dacára a bucsu pillanatában ne gyakoroljuk a kritikát, de tekintünk azt az ősz fejet, mely 19 éven át fáradhatatlan munkát kötöttünk és vitt végre sok hasznos dolgot a vármegye és a társadalom javára, egy ily bucsuszo jegyzőkönyvbe vétele szép is, okos is, ildomos is, igaz is iett volna és senkinek, de legkevésbé támadt volna nekem az gondolatom, hogy az ünnepegy összhangját kötekedésszerűleg megzavarjam.

Ez a dolog azonban úgy- amint történt, folytatása volt annak a kárhözvont rendszernek, amely fél az igazságtól, s annak a meghamisítására tör. Abban a vármegyei gyűlésben igen sokan ültek annak a botrányos rendszernek ellenzői s azok között olyan férfiak, kik a megtisztult éra éghajlata alá ellenzéki álláspontjuk felhagyása mellett ösztönös sorakoztak, kikről s a függetlenségi és 48-as parthívekről, — még kevésbé lehet azt feltételezni, hogy az indítványozó túlzott magasztalásait magukéva tették volna. Ezeknek a férfiaknak tehát, teljesen átgondolt és elkészített beszédében oda dobni a keztyűt, bizonyára nem volt ildomos. És ha ezt a keztyűt felvettem, ezért legkevésbé volt szabad a »Zempléni Ujságnak« engem megkorholni, mint a mely ezen megtisztult közélet tolmácsolás és irányítását vette fel programjába. S a közvélemény ítéletének — még ha egymaga lett volna is — ily felfogásban — nyugodt önérettelt veti magát alá, a »csiben hagyott«.

Láczay László.

Júl. 3.

Az olaszborvámról írt multkorai cikkünkre **Dókus Ernő** orsz. képviselő úrtól a következő levelet kaptuk:

Tisztelt Barátom!

Nem szívesen polemizálok hírlapi közleményekkel, de mivel becses lapod f. hó 22-iki számának az olasz borok vámjával foglalkozó cikkében egy oly közlés foglaltatik, mely ha megfelelő a valóságnak, nagyon sokaknál okozna méltó igaztatlanságot, kik nagy költséggel és fáradsággal elpusztult szőlőiket újra telepítették: enged meg, hogy fenti közleménye néhány megjegyzést tessek. Mindenekelőtt egy veszedelmes közjogi tévedést kell helyreigazítanom, mely a külügyminisztert úgy állítja oda, mint a ki döntő befolyást gyakorol a kereskedelmi szerződések megkötésénél. Hát ez ellenkezik a törvénnyel és ellenkezik a gyakorlattal. Az 1867. XII-ik t. e. akként intézkedik, hogy a monarchia két állama, mint két, egymástól jogilag független ország, illetőleg a két állam felelős kormánya, tárgyalás útján egymás között megállapítják a kötéendő szerződés tartalmát s a külügyminiszter csak mint a két kormány megbizottja közvetíti ezen megállapított szerződés megkötését a külföldi állammal. Így értelmezték s így alkalmazták ezt 1867. óta folytonosan.

De veszedélyes is lenne a külügyminiszternek nagyobb befolyást engedni, mert ez által a két állam alkotmányos kormánya felelősségre csak közvetve lenne vonható.

A mi a külügyminiszter incriminált nyilatkozatát illeti (habár személyesen nem hallottam, miután a külügyi bizottságnak tagja nem voltam s más irányú elfoglaltságom miatt akkor mint hallgató sem vettem részt, a hiteles szöveget pedig ez ideig meg

szereznem nem sikerült) a közlések szerint távolról sem volt oly rideg és merev, mint b. lapodban idézve van. A külügyminiszter u. i. midőn azt mondotta, hogy egy politikai szövetség nem olyan dolog, melyet nagy nyomatéku érdekek kockázatása nélkül kompenzáció tárgyára lehetne tenni, ugyanakkor konstatálta, hogy mai nap, midőn a közgazdasági kérdések annyira előtérbe nyomultak és napról-napra nagyobb jelentőséget nyertek, azon tant, melynél foga a kereskedelmi téren folytatott formaszertint küzdelem benső politikai viszony létezésével egészen jól összefér, alig lehet fenntartani, továbbá, hogy a kereskedelmi ügyek a legmesszebb menő tekintetbe vételt igénylik és minden kormány elsőrendű kötelessége azokért hathatósan sikkra szállni, végül meggyőződését fejezte ki, hogy a kereskedelmi szerződések kuszabón lévő tárgyalásánál sikerülni fog egy Ném t, mint Olaszországgal szemben a netalán felmerülő differenciák méltányos és mindenik félt megnyugtató kiegyenlítésére jutni.

Az elmondottakkal kétfőt akartam bebizonyítani I ször, hogy a vámszerződések tartalmának megállapítása, se a külügyminiszternek, se a delegátiónak hatáskörébe nem tartozik, de tartozik törvényhozási szempontból, a magyar és az osztrák törvényhozás, kormányzati szempontból a magyar és az osztrák kormány hatáskörébe s én teljesen meg vagyok győződve, hogy a magyar kormány és a magyar törvényhozás meg fogja akarni és meg fogja tudni védelmezni érdekeit a kereskedelmi szerződések megkötése alkalmával, 2 ször, hogy a külügyminiszter expozéjából csak egy mondat kiszakítása által lehet oly következtetésre jutni, mint a cikk irója jutott, de a beszéd ide vonatkozó részének tartalma is, célja is más volt.

Levelem elején jelzem, hogy annak megírására a közlemény azon része indított, mely egyik helyen azt constatálja „az olasz bor vámján nem lesz felemelve”, más helyen pedig, hogy az olasz bor vámját 80—90 krral fogják felemelni. Hát ezen kérdés felett sok mindent lehetne elmondani, de én egyelőre csak annak constatálására szorítkozom, hogy a forrás, melyből a t. cikkíró ur hiteles híret kipattantotta, még se lehet teljesen megbízható, miután én szintén hiteles forrásból úgy tudom, hogy nemcsak megállapodás nem jött létre, de még az ide vonatkozó tárgyalások se vették kezdetüket.

Legénye, 1901. június 30.

Öszinte híved

Dókus Ernő,

a sátoral-újhegyi ker. orsz. gy. képviselője.

A vármegyei közgyűlésről. mult számunkban hozott tudósításba tévedés csuszott be. **Dókus főjegyző** ugyanis nem azt javasolta, hogy a megye béreljen lakást az új főispánnak, csak bejelentette, hogy a főispán — miután az eddigi főispáni lakás csak hivatalos helyiségnek elegendő, a megye Szék-házában lakással nem bír. S ezt a belügyminiszternek bejelentik.

Akik egy névtől remegnek

— A Kossuth emléktábla ügye. —

Mindig a leghazafiasabb magyar szerzeteseknek hittük és ismertük a piaristákat.

Kétszeresen fáj, hogy most esalódnunk kellett bennük.

Kétszeresen fáj látni, hogy ők is annak a gonosz rendszernek a hívei, amely ép azt a legdrágább, legbecesebb kinszet akarja kizusztatni az ifjúság lelkéből, amelyet nemzetünk érdekében a leggondosabban kellene ápolni és fejleszteni, a hazaszeretetet, a nemzeti eszméért való rajongást.

Ki legyen rajongó, ha az ifjúság sem az? Mi lesz abból a nemzedékből, amelyet már gyermekkorában opportunizmusra tanítottak, amelynek már az iskolában fejébe verték,

hogy a haza szabadságának szeretőt, ha érzi is, el kell titkolni, le kell tagadni, mert azt nem jó szemmel nézik a hatalmasok!

Lám, az újhegyi főgimnázium fiataiságában megvolt az a rajongó hazaszeretet, a mit az anyatejjel szí magába a magyar gyerek, s ottól a hazaszeretettől indítva határozta el önként, lelkesedésből, hogy a márványtáblával jelölje meg az iskolájukat annak az emlékére, hogy ott tanult **Kossuth Lajos**.

Ha én volnék az igazgató, boldogan és büszkén öleltem volna meg azokat a derék fiukat, — mint amilyen büszke örömmel, ölelték 48-ban a rendfőnökök azokat a növendékeket, akik bejelentették, hogy levetik a reverendát s mennek honvédek — s mindent elkövettem volna, hogy szép tervük minél fényesebben sikerüljön. És azután is legfőbb törekvésem lenne folyton buzdítani, éleszteni, növelni ezt a hazafias lelkesedést.

De hát minálunk a „hivatalos köröket” még mindig ideges göröcsök fogják el ettől a névtől: **Kossuth**. A hivatalozólótól az államtikárig mindenki szent borzalommal hallgatja ezt a nevet, s kiejteni nem meri, mert gyáva kishitűségében azt képzeli, hogy ez az egy név képes lesz őt előhaladásában megakasztani.

És mert a magyar nemzetnél — hála istennek — a hazaszeretet fogalmával elváhatatlanul van összerörva **Kossuth Lajos** neve, hát e miatt a név miatt üldözik s elfojtani igyekeznek a hazaszeretet fellángolásait is.

Igy volt itt is. A főgymnasium vezetősége minden lehető elkövetett, hogy megakadályozza az ifjúság tervének sikerét.

Előállott egy fikikus indítvánnyal: hogy **Kossuth Lajos** neve mellé véssessék oda a gróf **Andrássy Gyuláé** is, aki szintén itt tanult. Azt hitte, hogy így tán nem fognak annyira haragudni érte.

De a fiataiságban volt annyi józóság, hogy ezt nem fogadta el. Azt mondták, hogy ők **Andrássy Gyuláé** is az ő elveit nem lelkesülnek, ők a pénz Kossuth emlékére gyűjtötték, s másra nem hajlandók fordítani.

Erre aztán látszólag beleegyeztek az ifjúság tervébe. Ki is tűzték a leleplezési ünnepet június 29-ére a Te Deumra.

A diákok úgy gondolkodtak, hogy ahol Kossuth Lajos emléket ünnepelik, oda első sorban Kossuth Lajos fiát kell néghívni. S kérték az igazgatót, hogy egyezze bele.

Az igazgató jól összeszidta őket, hogy mit anarhistáskodnak. Mert Kossuth Ferencet meghívni anarhizmus.

Két nappal 29-ike előtt pedig egyszerűen kijelentette, hogy a leleplezés most nem lesz meg, mert nincs rá idő, hanem talán majd valamikor a jövő évben.

Hát idő hiányáról szó sem lehet, mert minden készen volt már az ünnepre, még a szónoklatok is elkészítve.

Hanem más történt. Közbeleptek a vármegyei urak közt egy páran — azok, akik mindig ott vannak, ahol hazafias érzelmeket kell elnyomni és akadályozni. Azt mondták, hogy kellemetlen volna az új főispánra, ha uralkodása Újhegyben mingyárt(?) Kossuth ünnepelésével kezdődne, s nem venné ezt jó néven.

És az igazgató elég gyenge volt, hogy befolyásoltatta magát ezektől az uraktól, akiknek minden gondolatuk csak az, hogy a hatalom kedvében járjanak, s akik elég vakmerők máris avval gyanúsítani a főispánt, hogy kellemetlen volna neki Kossuth ünnepése. Pedig hát a főispáni méltósággal nem jár feltétlenül együtt a Kossuth-ünnep.

Ezért el maradt a leleplezés. Sajnáljuk nagyon, hogy esalódtunk a piaristák érzelmeiben. S kétségbeesve gondolunk arra, hogy mi csoda ma-

gyar nemzedék fog kikerülni az iskolájukból ilyen hazafias nevelés mellett!

Nem, fiuk, — most az egyszer ne hallgassatok tanáraitokra! Most az egyszer nektek van igazatok, nem nekik. Szívetek szavát kövessétek, ne az ő opportunistá tanításait. Legyetek jobbak, mint ők. Igyekeztek kivetni lelketekből az ő ilyen példákat s tanításait, érezetek, és tegyetek úgy mindig, mint akkor éreztetek, mikor az emléktábla felállítását elhatároztátok.

Mert jaj, ha az ő meghunyászkodó opportunizmusuk kiverhetné lelketekből a veletek született hazafias rajongást, akkor szomorú lenne a jövője ennek a szegény országnak!

A MEGYE ÉS A VÁROS.

≈ **A főispán beiktatása** július hó 16 án d. e. 11 órakor kezdődő rendkívüli megyei közgyűlésen fog végbemenni, melyre a meghívó körlevelet **Matolai Etele** alispán már szétküldötte. A közgyűlést szokás szerint az üdvözlő küldöttségek fogadása és ezt ebéd fogja követni, melyet gróf **Hadik-Barkóczy Béla** főispán ad.

≈ **Városból nagyközség.** Leibic, mely csak hat évvel ezelőtt nagyközségből rendezett tanácsu városá alakult, most visszafejlődését kéri. A visszafejlődést kérő lakosság körében nagy elégtelenség uralkodik a városi tanács és a polgármester ellen. Ugyanis panaszaik során felhozzák azt, hogy a tanács és a polgármester a képviselőtestület határozatait semmibe sem veszik és azokat nem foganatosítják, a városi erdők gazdasági kezelésénél a város anyagi érdekeit érzékenyen megkárosították, továbbá, hogy a tanács és a polgármester a rendezett tanácsu városok ügyeinek vételére a megkívántató értelmi képzettséggel nem bírnak, de különben arra való akaratot sem tanusítanak. Leibic különben gyónos város s eddig még nem fizet községi pótdótot; a visszafejlődést csak azért kéri a lakosság, hogy a város mostani hivatalnokaitól megszabaduljon.

KOSSUTH SZOBOR.

Visszaemlékezés.

Rettentő módon lumpoltam tegnap. Ez mindenesetre szokatlan dolog egy nyárspolgárnál, aki a szolid erkölcsöknek hódol, mint például: nem szereti az adót a fináncot és az ekzekuciót és mint ilyen comme il faut nyárspolgar, hiva vagyok a korai leleplezésnek és a korai felkelésnek.

Most pedig megfedekeztem minden nyárspolgári erkölcsről és az a csufság esett meg rajtam, hogy éppen akkor feküdtem le, amikor más becsületes emberek felkeltek.

De hogy is lehessen másképp, mikor annyira felmelegedtem, hogy még talán a fináncot is tudtam volna szeretni szívembe ölelni, és egy puszt adni az adónak, meg az ekzekucióknak. Mi idézte elő nálam ezt a rendkívüli hangulatot? hogy ne legyen senki sokáig kétségben, megmondom. Ott voltam én is azon a murin, melyet a sátothajuhelyi járás derék jegyző kara rendezett jeles főnöke, **Barthos József** főszolgabíróval élén a Kossuth-szobor-javára.

Azt nagyon jól tudjuk, kik **Barthos József** főszolgabíró ósmerik, hogy jó kézben szokott lenni, ami az ő kezébe van. De az a mulatság, melyet derék jegyző karával együtt rendezett a nagytoronyai fűrdőben, hogy egy magasztos cél megvalósítását mozdítsák elő, a sikernél sikeresebb volt.

Hogy mennyire nyilvánult ott végül végig a kitnő jökevő és mennyire meglátszott milderkin, hogy egy boldog órát s zavartalan örömet él, fölösleges mondanom, mert azt tudja mindenki, aki a magasztos cél iránti felbuzdulásból eljött erre a vigalomra. De ez nem is lehetett másképpen. —

Mert Barthos József főszolgabíró valóságos mesternek bizonyult, miként lehet egy társas összejövetelnél a jó kedvet előkészíteni, azt fokozni és megővni mindattól, ami azt megzavarhatná avagy letörhetné.

De valljuk meg azt is, hogy míg ránk nézve ez a nap a vigás és mulatozás napja volt, addig Barthos József főszolgabíróra a munka, szorgoskodás napja volt. Az én Istenem áldja meg őt érte.

Nem feledkezhetek meg itt a szép nemről, kit a nemes cél szép számmal vonzott oda. De hogyan is lenne lehetséges, hogy ne szeressék, ami szép és nemes, mikor oly szépeknek és nemeseknek van alkotva?

Igen ők mindig szépek és bájosak szoktak lenni és a férfi tisztességtudó tekintete mindenkor szívesen pihen meg szelid arcukon. Az enyém kétszerte szívesebben pihent meg rajta, mert bájakat emelte s mint egy dicsfényvel övezte a hazafias érzés, mely őket első sorban hozta s csak másodsorban a mulatozási hajlandóság! Oh mert a nő érzéseit kevésbé tudja palástolni. És míg a férfi arca márványhideg, noha szívébe tombol az érzés és kavarodik, a nő arcán mindig ott látható, ami a szív mélyén történik.

De ezt az egyet bocsássák meg nekem, hogy névszerint nem tudom őket ivbe kiírni, kik a lefolyt vígalom jelen voltak. Nagyon sokan voltak és az én emlékezetem már egy kissé megkopott. Nem csoda kérem. Az idő már negyven éve rájga rá emlékeit. Egyet letöröl a ny meg másikat ír a helyébe. — Nemcsoda, ha a tábla megfakult már s nem lehet róla mindig leolvasni, a mit rá felejtoztek.

Azonban A—Z-ig ott voltak önök mind, szép hölgyeim. Keressék meg a betűt, mely alá tartoznak és bizonyára ott találják magokat. És úgy vagyok meggyőződve, hogy az A—Z keret elég lesz a mamák befogadására is, noha igaz, hogy a mamáknak nagyobb keretekre van szükségük, mint a leányoknak, kivált olyankor, mikor már közel vannak az anyósi methamorpho tishoz. De azt hiszem, hogy az A—Z keretben csak elférnek ők is.

Egyébként kedves emlékekben meg-gazdagodva, igaz hazafias érzésben megerősödve és azzal az óhajjal váltunk el, hogy Kossuth apánk szobra mentülébb ott pompázzon Sátoralja-uzhely közterén, mint hirdetője a hazaszeregetnek és honfiai kötelességnek.

V. S.

— Szini előadás a Kossuth-szobor javára. Szendrey Mihály, a kassai színház igazgatója ősszel a Kossuth-szobor alap javára megismételné fogja Gárdonyi Géza kiváló művének A bore-nak előadását, melylyel a vendégtársulat a múlt napokban excellált, még pedig a lendő jövedelmet minden költség fel számítása nélkül teljesen a nemes célra ajánlotta föl. Kétségtelen, hogy a derek igazgatónak önmagát dicsőítő hazafias szándéka úgy a város tanácsa, mint közönsége részéről a legnagyobb támogatásban és elismerésben fog részesülni.

HIREK.

— A bíróság köréből. Kail Béla ungvári kir. járásbírói albiró a kassai kir. ítélőtáblához tanácsjegyzőül rendeltetett be.

— Uj doctor. Roth Hugó a budapesti egyetemen jogtudományi doctorrá avatott.

— Halálozás. Özv. sztárai és nagy-mihályi gróf Sztáray Ferdinándné szül. semsei Semsey Ilona urnő életének 74-ik évében hosszas szenvedés és a haldoklók szentségének átjutás felvétele után 1901. évi június hó 28-án Tarnán elhunyt. — Az elhunytban sztárai és nagy-mihályi gróf Sztáray Gábor orsz. gyűlési képviselő mostohaanyját gyászolja.

— Párhaj. Gálszécsen dr. Kemény Dezső ügyvéd és Theisz Géza takarékpénztári pénztárnok, köztük felmerült lovagias ügy folytán július 2-án a hajnali órákban pisztoly, majd kardpár-

bajt vívtak. Először 20 lépés távolságról kétszeri golyóváltás történt, mely-nél mindketten sérteletlenek maradtak, ezután karddal folytatták, mely mindkét fél jelentéketlen sérülésével végződött. Segédük voltak dr. Kemény részéről: Báró Fischer Lajos és dr. Novák István, Theisz részéről: Dr. Mohár Béla és Nemes Sándor. Orvosok: Dr. Kenedi Mária és dr. Scharcz Ignác.

— Nagy tűz Bodrog-Olasziban. Alig mult egy éve, hogy Bodrog-Olasziban 42 ház esett a tűz martalékául, ma ismét újabb pusztításról értesít tudósítónk, a tűz f. hó 26-án, éjjel 11 órakor gyúlt ki és 12 ház égett le a hozzátartozó melléképületekkel, a kár igen nagy.

— Öngyilkossági kísérlet. Tihanyi László VI. osztály ungvári gimnazista azért, mert két tantárgyból megbukott s kevésbé szabályszerű 29-éveselettől osztályzatot nyert, e hó 29-én délelőtt öngyilkossági kísérletet követett el a gimnasiunai épületben.

— Véletlenség-e vagy szándékos? Folyó hó 27-én özv. Grega Jánosné sátoraljaújhegyi illetőségű lisszakai lakos, hat hónapos gyermekét az ágyban hagyta, míg ő a szomszédba tejt ment s állítása szerint: mire visszajött gyermekét a párnák között megfulva találta. Vizsgálatot indítottak.

— Holttest a folyóban. Tokajban é hétén a Tisza vizéből egy 14—15 év körüli fia hulláját fogták ki, és miután ruha nem volt rajta valószínű, hogy fűrdés közben fult a Tiszába.

— Dózsa János, kiről még a mult év május havában az a hír járta, hogy gazdája idsb. Andrásfi Dániel megölte és eltüntette — megkerült. Nehogy azonban Dózsa ur előkerüljék valaki ügyes és képzett esendőségünk érdemére, röjja fel; megnyugtattuk az érdeklődőket, hogy Dózsa János a Terezal mellett Pütygön szolgált és hála a esendőség buzgólkodásának és körözésének másfél év után kislült a tény, hogy a Pütygön szolgáló Dózsa a keresett Dózsa János. Ezt sem a esendőség derítette ki, de a véletlen. Ezekután a körözött egyének nyugodtan alhatnak babéraikon.

— Megmarta a veszett macska. Furcsa esetről értesít homonnai tudósítónk. Lisszka Györgyné odaváló lakos hat éves leánykáját egy macska megmarta. A kis gyermekem nemsokára a veszettség tünetei kezdtek mutatkozni s az orvosi vizsgálat is azt konstata. A gyermeket azonnal a budapesti Pasteur-intézetbe szállították fel, a hatóság pedig az összes macskák kiirtását örendelte, a kutyákra pedig negyven napi zárlatot alkalmazott.

— Telefon Nyiregyháza és Budapest között. Szabolcsvármegye közigazgatási bizottságának csütörtökön tartott ülésén báró Feilitzsch Berthold főispán azt a nagyfontosságú indítványt tette, hogy a Budapest és Debreczen között tervezett telefonvezeték létesítése alkalmából a kereskedelemügyi m. kir. miniszter megkeresésé, hogy azon vezeték hálózatába Nyiregyháza város is felvételék, illetve hogy Nyiregyháza Debreczen városával telefon vezetékkel szintén összeköttesék. A bizottság az indítványt egyhangulag elfogadta.

SZÍNHÁZ.

Vége a rövid gyönyörűségnek. Elmult a hat napos nyári színházi szezonunk. Milyen üres lesz megint az élet esténkint!

De vigasztalhatjuk magunkat azzal, hogy még a leghosszabb hat hónapos szezon is elmúlik, hát mért ne múlja el a hat napos szezonka is? És mikor elmúlik, akkor már olyan mindegy, hogy hat hónapos volt-e, vagy hat napos. Volt, nincs!

Ép úgy, mint az embernek is, ha meghal, mindegy már, akár hat évig élt, akár hatvan évig. Volt, nincs! Szendrey társulata új emlékezetet hagyott maga után Ujhelyben. A közönség, amely igen hamar megkedvelte őket, s már a harmadik előadás-

tól kezdve mindig csaknem egészen megtöltötte a színházat, aligha élvezett még Ujhelyben ilyen remekül kiállított különösen rendezett, teljesen összevágó előadásokat. Hálás is volt érte, tapssal és telt hazzá fizetett, s az utolsó előadásán — amely különben épen a legrosszabb volt — a viszontlátás reményében büszkött.

IV. előadás: Coralle és társa.

Csudákat műveltek a mult évtizedben a francia bohózatírók. Egy egész új műfajt teremtettek meg, amelynek fő alkotásza a helyzet komikum.

A bohózatíróknak tulajdonképen semmi értelmük sincs. Lehetetlen, elhihetetlen ostobaságok, elképzelhetetlen félreértésekkel támaszt indokolatlan bizonyodalmak, irány és cél nélküli tartalmak, üres bolondságok, amiknek a meséjét másnap úgy elfelejti az ember mintha soha se látta volna.

Ha pedig nem felejt el, akkor beszszankodik rajta, hogy ilyen képtelen üres dolgot mertek feltálni neki.

Az előadás alatt azonban nem beszszankodik, mert nem jut ideje, hogy komolyan gondolkozzék a darab igaz értéke felett.

Őrült gyorsasággal kergetik egymást az ilyen darabokban a kacagatónál kacagatóbb helyzetek, s még szakadatlanabb gyorsasággal szíporokálnak a szellemesnél szellemesebb ötletek és gondolatok, — úgy, hogy a nézőnek ebben a káprázatos, egy percre se szünetelő szellemi túzijátékában nem jut egy csepp ideje a gondolkodásra, analízisra. Kacag, kacag, és kacag, három felvonáson keresztül.

Hát bizony csudás művészet az, három felvonáson át szőni szünet nélküli a szellemi rakétákat, három órán kacagatót szünet nélkül a nézőt. Nem is ért ehhez más, csak a francia. Német ha próbálja, unalmas, bosszantó torz válik belőle (mint az Arany Kakas.)

Ebből a bámulatra méltó műfajból való a Coralle és társa is, csak hogy nem a legjavából. Mert az ilyen darab csak akkor ér valamit, ha szakadatlan gyorsasággal fejlődnek egymásból a komikus helyzetek, ömlenek az ötletek, úgy, hogy a publikum egy percre se jöjjön ki a kacagásból. Mert mihelyt nem kacag, megszünik a varázs, szétpattan a szappanbuborék, s ott áll előtte a darab a maga értéketlen ürességében.

S ennek a darabnak megvan ez a hibája. Nem elég gyors a menete, vontatottan, unalmasan halad, s így igen hamar kiábrándítja a nézőt. Mintha fogytán volna a gall szellemesség: ebbe a darabba már kevés jutott belőle. Azaz hogy ebben is van tízannyi, mint egy német vigjátékban, de tízrézrannyi sincs, mint a Coullisset úrbán.

S az előadás csak súlyosbította a darab hibáját: lassan, akadozva ment. Még a szerepét se tanulta be jól mindenik. Hanem ettől eltekintve jól játszottak. Legjobb volt talán Szendrey, akit ma láttunk először, s kitűnő bonviván színész ismertünk meg benne. Borbély, Várny, Bonis ügyesen játszottak. Szabeni mindig egyforma, Santoyban ép olyan, mint Coralliban.

A nők közt legjobb volt Körössy Juci. Azonfelül gyönyörű szép is volt. György Ilona megint szörnyű tragikusán játszott, pedig hát a párizsi asszonyok nem Julák, se nem Oféliák. Lubrinicz J. félelmes anyós-kisasszony Andorffné ügyes üzlethölgy volt. Pajzánul s kedvesen adta a szobalányt Kubinyi.

A darab meséjét nem érdemes elmondani, mert az ép olyan, mint a Csak párosan, Pajkos férjek, Coullisset úr, meg a többi francia bohózat meséje.

V. előadás: Viceadmirális.

Elég jó, bár nem új zenéj, meglehetősen kedves, bár kissé unalmas operett. Unalmas voltát enyhítette s feledtette Rontay Boriska aranyos jó kelve, s Andorff kacagató játéka, sok ügyes (bár körülbelül ép annyi ügyetlen) rögtönzése.

Rontay Boriska talán ezen az estén

játszott legjobban. Szép, kedves és pajzán volt, kellemesen önekel s remekül táncolt. Kussinszky Ilonának erősebb a hangja, de a játéka bizony alig nevezhető játéknak, amit még súlyosbít minden illúziót agyonütő termete. Pedig hiába, illúzió nélkül semmit se ér a színház. Kally Mariska jól önekel, de bágyadtan, hidegen játszott. Jobb volt a húga, Kally Frici, aki mindenekelőtt szép és bájos volt, s véletlenül épen a szerepéhez illett az a csendes, vértelen temperamentum, ami máskor olyan hátrányára van. Tetszett Gsillag Amália is.

A férfiak közt igen jó volt Hunyady aki mindig új alakítást tud produkálni. Szabeni és Gatty is ügyes volt. Az előadás jobban ment, mint tegnapi.

Utolsó előadás: Az asszonyregiment.

Azt már igazán nem értem, hogy mért választotta Szendrey búcsúzóul ép ezt a silányságot. Hisz annyi szép operett van a világon, ezt az orfeumi komédiát pedig még operettnak nevezni is vakmerőség.

Aztán ki se állíthatta kellőleg. Ehhez a darabhoz legalább 80—100 hölgy kell, mint ahogy adtak szülőföldjén, a Somossy orfeumban, meg utána a Magyar színházban. De 16 tagu regiment bizony gyűgény fest.

Rontay Boriska megint bájos és kedves volt, s a szerepétől telhetőleg nagyon jól játszott. A hölgyregiment tisztjei közül legszebbek, sőt gyönyörűek voltak: Marossy Adél, Körössy Juci és Kally Frici. Szereptük kicsike, s abba is csak Marossy Adél tudott életet s elvenséget önteni.

Andorffy megint nagyszerű volt, de a játéknak fele rögtönzésből állt. Borbély és Szabeni a lehetőség jól adtak izléstelen szerepüket. Várny rettenetes kínézsu bosnyák bég. volt.

Nagyon lekötelezett volna Szendrey, ha e helyett az orfeumi tákolmány helyett valami szép régi operettet adott volna utóljára, amely azonfelül nem is haladja túl társulata számbeli erejét.

Hanem a megelőző kellemes esté-kért szívesen elfeledjük ezt a kis botlást.

KÖZGAZDASÁG.

* Megrendelések gyűjtése borra.

A megrendelések gyűjtéséről szóló törvény tudvalevőleg július elsején lépett életbe.

Az erre vonatkozó miniszteri rendelet amely a törvényben nyert felhatalmazás alapján a kivételeket megállapítja, már annak idején közzé lett téve és a rendeletben ama cikkektől, amelyek a törvény rendelkezései alól kivételnek, a bor elő nem fordul. Bár szalkörökben úgy vannak meggyőződve, hogy a törvényben nem is volt szándékba véve a bort mint cikket a törvény korlátozásainak alávetni, mégis, minthogy közel fekszik miként a törvény és a rendelet esetleges szoros értelmezése mellett e cikke tekintetében a szabad kínálás szintén tiltottnak fog tekintetni: a Magyar kereskedelmi csarnok felterjesztést intézett a kereskedelmi miniszterhez, amelyben utalással az ebből úgy a kereskedelemre, mint a termelésre származható károsodásra; de utalással az ausztriai viszonyokra is: azt a kérelmet terjesztette elő, hogy egy pótrrendeletben a bor s törvény rendelkezései alól vilagos szavakkal kivételék.

* A borfogyasztási adó leszállítása.

Arad vármegye gazdasági egyesülete legutóbbi ülésének határozatából felterjesztést intéz a pénzügyminiszterhez, a melyben a borfogyasztási adó leszállítását kéri. A felterjesztés megokolásában kiemeli, hogy a kontinens egy államában sincs a bor oly nagyon megadóztatva, mint nálunk. A magyar bortermelés válságát nagyrészt a tulajgy fogyasztási adó idézte elő. Szociális szempontból is sokat lehet várni az adóleszállítástól. Az eddig palinkát

fogyasztó alsóbb néposztályok az egészségesebb borított fogyasztására adnak magukat. A memorandummal egybeként a O. M. G. E. mint a gazdasági egyesületek országos központja, egyik legközelebbi szakosztályi ülésében szintén foglalkozik.

NYILT-TÉR.*)

Nyilatkozat.

Alulírottak, mint Olchváry Aladár ur megbízottai, kinyilatkoztatjuk, hogy a felünk és Redényi József ur között felmerült ügyet lovagias uton elintézték, nek nem tartjuk, mivel nevezettnek Kolos Arthur urral, a kezzeink között levő nyilatkozat szerint, elintézetlen ügye van. E disqualifikáló tényssel szemben Redényi József urat lovagias elégtételadásra fel nem szólíthatjuk, s megbízónk részéről az ügyet befejezettek kell nyilvánítanunk.

Sátoraljai hely, 1901. júl. 3-án.

Farkas Andor
Gojdicz Béla
mint Olchváry Aladár ur megbízottjai.

A szerkesztőség üzenetei:

P. A. helyben. Bélyeg köteles.
S. K. Szomotor. Ebben mi nem segíthetünk.
E. E. Haas Bernáthné lett pénztárnok. Üdvözlét.

* E rovat alatt közlötték a szerkesztő nem felelős.

N. F. Spatak. Istenem mit kinem találunk az emberek! Beszélni sem érdemes az ilyesmiről.
S. Nagymihály. Köszönjük a szíves támogatást, melynek a mai viszonyok között kétszeres bére van.
K. A. Helyben. Nyílttéri közleményt letűrtani nincs módunkban, amennyiben ez a kiadóhivatal körébe tartozik.
K. A. Rad. Köszönettel beiktattuk. A kért számokat nem küldheti a kiadóhivatal mert teljesen elfogyott.

Kiadótulajdonos:
LANDESMANN MIKSA

Egy kereskedelmit végzett kisasszony állást keres.

Bővebbet Widder Gyula gyógyszerésznél.

TROPON-SÜTÉMÉNYEK a legízesebbek és legtáplálóbbak.

TROPON-CAKES (Biscuits) igen jóízű teásütemény, nagy fehérnye tartalmánál fogva nagyon tápláló.

TROPON-KÉTSZERSÜLT táplálóbb a közönséges kétszersülnél. Tej, kávé, bar mellé a legjobb sütemény egészségesek és beteges számúra.

TROPON-KARLSBADI-KÉTSZERSÜLT zsírtalan és azért igen könnyen emészthető sütemény gyöngygyomornak számára.

TROPON-DIABETIKUS-KÉTSZERSÜLT elenyésző csekély liszt-tartalma és nagy fehérnyetartalma miatt a ezukorhajosok legjobb tápláléka.

Minden gyógyszerárban kaphatók.
Utbaigazítást ad: **Dr. Röder és Társa**
Dr. László Frigyes, oszt. magy. Tropon- és táplálék-gyárak.
Budapest, VI. Gyár-u. 7. **Klosterneuburg Bécs.**

THIERRY A. mell- és gyomor-balzsamát

(a melyet az egészségügyi hatóság megvizsgált)
az egész világ kedveli és mindenütt keresik. Csak akkor valódi, ha az oldalt látható **zöld**, a törvényszekrénd bejegyzett „aptea”-védjeggyel van ellátva. Földmulhatatlan szer minden **mell-, tüdő-, máj-, gyomorbetegség ellen stb. különleg is ki-tűnően hat és sebet gyógyít.**
Egy próbáueg bérmentesen 1 korona 40 fillér. Széjjelküldés **csak** előzetes fizetés esetén.

Thierry A. centifoliakenőcse

(csodakenőcsek nevezik)
utólérhetetlen szívó erejű és gyógyítóhatású. Operációkat a legtöbb esetben fölöslegessé teszi. E kenőcsök egy 14 éves, gyógyíthatatlannak tartott csontszut, utabban pedig egy 22 éves rákszerű bajt gyógyítottak meg. Antiszeptikus és gyógyítóhatású mindenféle seb gyógyítására.
Próbátéglő bérmenten 1 kor. 80 fill. Csak előzetes fizetés esetén küldjük meg. **Óvakodjanak utanzaktól és kerüljék az értéktelen, ugynevezett házi kenőcsöket s más efféléket.**
Cím: **A. Thierry, gyógyszerész és gyár a Védőangyalhoz, Praegrda, Pragerhof felé, a Déli vasút mentén.**
Prospektus ingyen és bérmenten.

E szerek sohasem romlanak meg és jó azokat használatra készen a házban tartani. Az összes művelt államokban bejegyzett védőjegyeimnek utanzátát a törvény üldözi. 07474

- Isalgae, Dordogne, Kopenhága, Páris, fabrikon, Parma, Milánó, A. Bertoloni, Nalmo, Sevrige, Apot. Lejonot, Nantes, Pharmacie C. Frodot, Nápoly, Palermo, Páris, Pharmacie française, 1 & 8, Place de la République, Pharmacie Daprey, 11, Rue des Francs Bourgeois, Bourgeois, Prága, Róma, Corso, Agenzia del Policinico, Houbatz, Pharmacie F. Gerzath, Sarajewo, Szeged, Temesvár, Trieste, Valence, Vienne, Zürich.

Csak ezzel a törvényesen bejegyzett védőjeggyel valódi.

248-901. végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881 évi LX. törvényozikk 102 §) paragrafusát értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a sátoraljai helyi kir. törvényszék 1890. évi 647 számú végzése következtében dr. Tótfalusi Dezső sátoraljai helyi ügyvéd által képviselt Zempl. megyei ker. par term. és hitelbank javára, Keisler Samu kiszorvágyi lakos ellen 1200 korona tőkéből eredő 59 K. 88 fill. költsék s járulékaik értékéig. 1890 évi május hó 5-én foganatosított kielgítési végrehajtás utján le és felülfoglalt és 794 koromra becsült következő ingóságok u. m. házi butorok, lovak, gazdasági eszközök, lovasgép nyilvános árverésen eladotnak, megjegyzésül hogy a tőke ópségben hagyatik — tisztán a hitrálékos költségekre tartatik meg az árverés. Mely árverésnek a kir.-helmezi kir.

járásbíróság évi 1901. V. 1331. számú végzése folytán eddig összesen 59 kor. 88 fill. ben bíróság már megállapított költségek erejéig Kiszorvágyi közszükséglet 1901. évi július hó 8-ik napjának délután 3 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881 évi LX. t.-cz 107. és 108. §-a értelmében közzéjiztetés mellett a legtöbbet ígérnek szükség esetén becsdron adul is el fog-nak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglalták s azokra kielgítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik Kelt Király-Helmezen 1901. évi június hó 19-napján.

Szabó Lajos
kir. bir. végrehajtó.

A magyar királyi államvasutak Budapest—Lawoczne közt közlekedő vonatainak MEN ETRENDJE

Budapest k. p. u. — Miskolcz — Lawoczne.																			
Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Á L L O M Á S O K						Sz. v.	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.		
I. II.	I-III.	I-III.	I-II.	I-III.	I-III.							I-III.	I-II.	I-III.	I-III.	I-III.	I-II.		
710	850		235	800	855	ind.	Budapest keleti pályaudvar						érk.	635	130		700	830	1000
1105	212	336	630		324	ind.	Miskolcz						érk.	1234	925	1237		256	552
1212	220	644			333	(ind.)							(ind.)	1225	1229		248	545	
1113	221	345			334	(ind.)	Zsoltza						(ér.)	1224		1228		247	544
1150	312	433	713		432	érk.	Szerenes						érk.	1125	837	1134		152	503
	753	753			807	érk.	Debreczen						ind.	658		822		822	
822	822		401		v. v. 414	ind.	Debreczen						érk.	v. v. 413	1207		758	750	
1156	318		715		414	ind.	Szerenes						érk.	1100	831		119	502	
1255	439		814		505	érk.	Sátoraljai hely						ind.	910	728		1210	402	
532	1205		1205		633	érk.	Mező-Laborecz						ind.	330	350		350	1149	
341	1112		1112		1205	érk.	Kassa						ind.	533	445		341		
	1250		533		1005	ind.	Kassa						érk.	1112	1205		332		
	1149		330		445	ind.	Mező-Laborecz						érk.	1205			1153	341	
110	506		1-III.		330	ind.	Sátoraljai hely						érk.	736	654	409	1038	247	
207	614		846		739	érk.	Csap						ind.	615	553		836	108	
347	730		948		916	érk.	Ungvár						ind.	446	444		646	1157	
505	835		1035		1133	érk.	Nyíregyháza						(ind.)			843		505	
1157			651		646	(ind.)	Nyíregyháza						(ér.)			653			
108	446		835		836	ind.	Ungvár						érk.	835		542		1133	345
209	619		955		941	ind.	Csap						érk.	730		520		1030	246
227	641		1016		1008	érk.	Bátyu						ind.	555			1009	228	
441	672				1235	érk.	Királyháza						ind.	526			805	1202	
730	1030				456	erk.	M.-Sziget						ind.	320			600	1005	
	340					erk.	Kőrösmező						ind.	1130		950		1201	
1005	1130	V. v.	330		600	ind.	M.-Sziget						érk.	1050		727		456	730
1202	320		418		848	ind.	Királyháza						érk.	842	504		1235	441	
237	650		1033		1033	ind.	Bátyu						erk.	471	417	V. v.	942	218	
313	740	I-III.	1110		1120	érk.	Munkács						ind.	506	402	I-III.	852	141	
			730		1117	(ind.)	Munkács						erk.	415					
			855		1212	erk.	Szolyva-Hársfalva						ind.	344		307	820		
			1033		131	erk.	Volócz						ind.	240		150	719		
					243	erk.	Lawoczne						ind.	122		1231	606		
					430	erk.							ind.	1158					